

mig derover, jeg betragter det tværtimod som en Ære, han har viist mig, og jeg takker derfor, saameget desto mere, som jeg troer, at jeg maaskee kunde være berettiget til deri at see et Vidnesbyrd om, at det, jeg sagde, forekom ham at være af den Betydning, at det fortjente, at der blev taget alvorlig fat derpaa (Sndenvigsministeren: Hør!). Svad der bevaegede mig til at begjære Ordet, var imidlertid nærmest nogle Yttringer af den ærede Minister om Domstolenes Stilling her i Landet. Jeg anseer mig ikke for kaldet, og mindst i dette Dieblik, til at hævde Domstolene den dem efter Grundloven tilkommende Stilling; jeg vilde næsten ansee det som en Fornærmelse imod det danske Folkething, ikke 12 Aar efterat Grundloven er givet, at minde det om, at i Grundlovens § 3 er den dømmende Magt opstillet som den ene af de 3 selvstændige Statsmagter; jeg vilde næsten ansee det for en Fornærmelse imod det danske Folkething, hvis jeg erindrede om, at det udtrykkelig er udtalt i Grundloven, at det tilkommer Domstolene at bestemme, hvorvidt Dyrighedsmyndigheden har overtraadt sine rette Grændser (Hør, Hør!). Men jeg troer, at den ærede Minister gjorde sig skyldig i nogen Misforstaaelse; det lod næsten, som om han fandt det nødvendigt at hævde Autoriteternes og navnlig de høieste Autoriteters eller Ministeriets Værdighed, som han udtrykte sig, ligeoverfor Domstolene, ja, det lod næsten, som om han meente, at der var Fare for Overtagelse fra Domstolenes Side paa Administrationens Gebeet. Deri ligger Misforstaaelsen; jeg tør sige, at Domstolene ingensinde gjøre Overtagelse paa Administrationens Gebeet, saaledes at de skulde tiltage sig at dømmе i noget Anliggende, der er overgivet til Administrationens Afgjørelse, altsaa kan heller ikke det Tilfælde indtræffe, at en Resolution, som en høiere Autoritet eller Ministeriet havde afgivet i Medfør af sin administrative Autoritet, skulde blive underkastet en hyderligere Paakjendelse af Domstolene. Svad der derimod kan skee og bør skee, og navnlig bør skee efter den danske Grundlov, det er, at naar der bliver Spørgsmaal om den enkelte Borgers Rettighed, naar der er Spørgsmaal om Lovens Fortolkning, eller naar de enkelte Borgere kræve Domsto-

lene til Værn for deres Rettigheder, hvad enten de formenes ansøgte af Private, af Autoriteter eller selv af en Minister, da have Domstolene at dømmе — dem tilkommer det da at dømmе, selv om den private Borgers Modpart maatte være en Autoritet — ja, selv om det maatte være en Minister. Den meget ærede Minister sagde, at man kunde i mange Tilfælde være meget bedre tjent med Ministeriets Afgjørelse end ved at henvise Bedkommende til at gaae til Domstolene, der, som den ærede Minister bemærkede, var en meget besværlig og langsom Vej, hvor man skulde træffes igjennem 3 Instanser med Indlæg, Procedure og deslige. Jeg skal ikke benægte, at man i mange Tilfælde kan være bedre tjent med Ministeriets Afgjørelse, og det forekommer mig ogsaa, at jeg var saa artig imod Regjeringen forrige Gang, jeg havde Ordet, at jeg bemærkede, at jeg fuldtvel erkjendte, at man maaskee i Realiteten kunde være fuldt saavel tjent med Ministeriets som med Domstolenes Afgjørelse. Men derom er der ikke Tale, thi dersom Noget skulde ønske Ministeriets Afgjørelse fremfor Domstolenes, er der Tvungen, der forhindrer dette; ei heller forhindrer det af mig stillede Forslag Bedkommende fra at underkaste sig Ministeriets Afgjørelse, dersom de hellere maatte foretrække denne; men Tingen er den, at der kunde gives Tilfælde, hvor en privat Mand kan være saa usornuftig — det synes jo næsten, at man her betragter det som noget Usornuftigt — at mene, at en Minister kan tage feil, at der gives Tilfælde, hvor den enkelte private Borger kan mene, at han udsættes noget for Vilkaarlighed fra den øverste Administrations Side, og nu er Spørgsmaalet, om man i saadanne Tilfælde skal forbyde at faae det prøvet efter Lov og Ret, om der er skeet ham Urret eller Ret. — Svørgigt skal jeg kun sige grumme lidt; det er formodentlig overflødig at henlede Opmærksomheden paa, hvor besynderlig den Sætning var, der blev udtalt af den ærede Rigsdagsmand for Nanderes Amts 1ste Valgkreds (M. Hage), nemlig at jeg skulde have glemt, at Kjøbenhavns Communalbestyrelse staaer under Sndenvigsministeriet, og at man ikke var berettiget til at tale om Hensyn til Communalbestyrelsens Indstil-